

bring, som en saadan enkelt Chicaners Creditor kunde lægge veien for Kjendelsen. Det ærede Medlem nævnte det Vanskelige, der er i at afgjøre hvad der skal siges at være usforholdsmæssige Speculationer; ja, ganske vist er der flere af disse Spørgsmaal, der ere vanskelige at afgjøre, men det er ikke nogen afgjørende Hindring, og mindst kan det fremhæves som en afgjørende Hindring, al den Stund det ærede Medlem meget vel veed, at vor nugældende Lovgivning indeholder den Bestemmelse, at det i visse Tilfælde skal paakjendes, om Vedkommende har gjort sig skyldig i Speculationer, der ikke staae i Forhold til hans Formue; en saadan Bestemmelse indeholdes i Forordningen af 11te April 1840 § 57. Det ærede Medlem meente, at der skulde være Fare for, at Verler kunde blive præscriberede. Dersom der var en saadan Fare tilstede, saa kunde den jo let fjernes ved en Ændring i Loven, men overhovedet finder jeg det meget tvivlsomt, om ikke Verler, ved at være blevne anmeldte og anerkjendte i Boet, maatte siges at være undergaaede en saadan Novation, at de Regler, der gjælde om Verlers Præscription, ikke kunde komme til Anvendelse i saa Tilfælde. Det ærede Medlem har fremdeles spurgt: Naar Fallenten dør inden Udløbet af de fem Aar, kan der da heller ikke fordrøes Efterbetaling i hans Bo? Jo, naturligvis; der tales kun om den personlige Forfølgning, det er den, han fritages for, og ligesaa vist som i et Bo, det være sig Dødsbo eller Fallitbo, selv ikke-forfaldne Fordringer blive at anmelde og kunne fordrøes dækkede, saaledes maa det jo ligge nær, at det Samme maa gjælde i dette Tilfælde, at, skjøndt man ikke i Mandens levende Live kunde forfølge Fordringen mod ham selv personlig, saa kan den dog gjøres gjældende i hans Bo. Derimod har det ærede Medlem ganske Ret i, at Vedkommende efter den nugældende Ret kan forfølge sin Fordring mod Fallenten udenfor Boet eller ved Siden af det, men Udvalgets Fleertals Forslag er netop

affattet som det er med specielt Hensyn til dette Punkt. Man har netop ikke villet affjære Creditor Ret til at forfølge sin Fordring udenfor Boet, og det gjør en stor Forskel i Henseende til hvad der ansøres om den Ret, man formeentlig vilde gjøre Creditorerne efter Fleertallets Forslag; thi vel at mærke, den Creditor, som ikke vil finde sig i den tvungne Hensstand, der her er Spørgsmaal om at give Fallenten, han behøver ikke at gjøre sin Fordring gjældende i Boet; han kan samtidig med, at han anmelder den, forfølge den mod Fallenten personlig, og ham rammer Bestemmelsen aldeles ikke. Der er saaledes anvist enhver Creditor en Udvei, hvorved han kan sikke sig mod den tvungne Hensstand, som her alene er Spørgsmaal om. — Den ærede Rigsdagsmand for Sorø Amts 2den Valgtreds (Alberti) yttrede, at flere af Forslagsstillerne havde udtalt sig, som om den foreslaaede Bestemmelse kun skulde gjælde Handelsmanden, og han gjorde da opmærksom paa, at, saaledes som den var affattet, maatte den gjælde Andre end Handelende. Jeg skal bemærke, at jeg i mit første Foredrag udtrykkelig sagde, at Forslaget gjælder om alle Fallenter, og at man ikke havde fundet nogen Grund til at gjøre Adskillelse i saa Henseende. Jeg ansørfte fremdeles de Grunde, som have ledet Udvalget i denne Retning, nemlig deels Vanskeligheden af at skjelne imellem Handelsmand og Folk, der ikke skulde kaldes saaledes, og deels den Omstændighed, at Lovgivningen overhovedet ikke gjør nogen saadan Adskillelse i Henseende til Falliter. I den Anledning tilføiede jeg udtrykkelig, at det var meget muligt, at man vilde finde det rigtigt, naar Fallitlovgivningen i det Hele blev taget under Overveielse, at sætte Betingelserne for at gjøre Fallit saaledes, at ikke Alle og Enhver kunde gjøre Fallit, men, saalænge vi ikke have en saadan Bestemmelse, saa er det ikke her Stedet at gjøre en Adskillelse mellem de forskellige Classer af Fallenter.